

Джеймс Патерсън и Майкъл Ледуидж - „Игра на криеница“

ВЕЧЕ БЯХ ХВЪРЛИЛА двайсетачката на шофьора и подскачах нервно като последното детенце на опашката за тоалетната в някоя забавачка, когато таксито ми най-после спря срещу хотел „Хъдсън“ на Западна петдесет и осма улица. Изобщо не изчаках да ми върне ресто, но затова пък някакъв експресен автобус насмалко да ме отнесе, докато слизах на пряката и на бегом пресякох Осмо Авеню.

Отказах дори да погледна айфона, който напираше да изскочи от джоба на жакета ми. В тая лудница – абсолютно запълнен работен ден плюс плановете за партито на всички партита довечера – по-странно щеше да е да не звъни.

На ъгъла в ушите ме блъсна звук, който дори по манхатънските стандарти минаваше за оглушителен.

Пневматичен чук? Пилотонабивачка?

Не, разбира се, рекох си, след като видях как клекналият на тротоара чернокож хлапак изпълнява барабанно соло на празна кофа от гипсово лепило.

За мой късмет по периферията на насъбралите се зяпачи мярнах и Ейдан Бек – човека, с когото имах среща през обедната ми почивка.

Без каквито и да било увертюри хванах под ръка русия небрежно елегантен млад мъж и го въвлякох в шикозния „Хъдсън“. На върха на осветения с неон ескалатор, зад рецепцията от карарски мрамор, ни чакаше портиер с вид на щастлив бляскав участник в „Училищен мюзикъл“.

– Добър ден. Обадих се преди двайсет минути – рекох. – Аз съм госпожа Смит. А този е господин Смит. Нужна ни е стая с голяма спалня. Подовото покритие и изгледът са без значение. Плащам в брой. И страшно бързам.

Служителят отбеляза с привидно одобрение потта по лицето ми и контраста между сексапилния ми работен тоалет и избелелите дънки и велуреното сако на много по-младия ми придружител.

– Ами да ви отведе до стаята ви в такъв случай – предложи юбербодрият портиер, без да му мигне окото.

Когато час по-късно излязох с Ейдан от хотела, ме блъсна вълна студен въздух. Забелязах как пролетната нюйоркска светлина се отразява от близките синкави кули на Тайм Уорнър Сентър. И се засмях при мисълта, че дъщеря ми Ема ги е кръстила „най-голямата врата за американски футбол на света“.

Изглеждах Ейдан и се запитах дали онова, което току-що сторихме, е правилно. Но пък какво значение има, рекох си. И попих ъгълчетата на очите си с ръкава на шлифера ми – имитация на „Бърбъри“. Така или иначе, вече свърши.

– Страхотен беше. Най-сериозно ти казвам – рекох му и с целувка по бузата му подадох плика.

Той ми отвърна с кратък театрален поклон и пъкна хилядарката във вътрешния джоб на велуреното си яке.

– Това ми е занаятът, Нина Блум – каза, махна с ръка и си замина.

– За теб съм госпожа Смит – провикнах се към гърба му, докато спирах таксито, което да ме върне на работното ми място.

– ОКЕЙ, МАМО. Вече можеш да отвориш очи.

Отворих ги.

Дъщеря ми Ема стоеше пред мен в уютния ни апартамент в манхатънския квартал „Търтъл Бей“, накиприла се в роклята за партито по случай шестнайсетия ѝ рожден ден. Сърцето ми се разтопи при вида на сияйната ѝ кожа и абаносовите ѝ коси над черния копринен тоалет без ръкави и за втори път през този ден се разплаках.

Как е възможно това вълшебно ефимерно същество да се е пръкнало от мен? Абсолютна, невероятна, зашеметяваща красавица.

– Никак не е зле – рекох и в същото време събирах сълзи в шепите си.

Но нещата, разбира се, не опираха единствено до красотата на Ема. А до това, че и страшно се гордеех с нея. Когато стана на осем, почти на майтап я накарах да кандидатства в „Бриърли“ – най-престижното девическо училище в Манхатън. А те не само че я приеха, ами ѝ предложиха и почти пълна стипендия.

В началото се чувстваше съвсем чужда, но благодарение на чара, интелигентността и силната си воля устиска и сега бе сред най-популярните и обичани деца в училището.

Най-важното е, че не само аз си мислех така. На рождения ден на своя съученичка така беше впечатлила една майка с любовта си към историята на изкуството, че въпросната видна фигура на хайлайфа и член на борда на Музея на модерното изкуство, която не си знаеше парите, сама се натисна да използва връзките си да вкара Ем в университета „Браун“. Не че Ем не би влязла и без нейна помощ де.

За да покрия разноските по предстоящото тази вечер парти за 120 души в „Блу Ноут“ в Гринвич Вилидж, сигурно щеше да ми се наложи да ипотекирам двустайния ни апартамент, но не ми пукаше. Като млада самотна майка, на практика и аз съзрявах едновременно с Ем. Тя беше сърцето ми и напълно заслужаваше днешния празник.

– Мамо – каза Ема и взе да раздрусва раменете ми. – Вдигни дясната си ръка и най-тържествено се закълни, че днес повече локвички няма да правиш. Съгласих се да празнуваме по този начин само

защото ми обеща да се държиш като истинската Нина Блум – абсолютно шикозна, ултранавита и кул мама. Стегни се, ти казвам.

Вдигнах дясната си ръка.

– Заклевам се най-най-тържествено да бъда абсолютно шикозна, ултранавита и кул мама.

– Окей – изпръхтя тя сочно по бузата ми. Но преди да ме пусне от обятията си, ми пошепна в ухото:

– Обичам те, мамо. Между другото.

– Всъщност и това не е всичко, Ема – рекох и се отправих към видеоуредбата. Включих телевизора и десеттонния видеокасетофон, който едва извлякох от килера, след като се прибрах от работа. – Имаш още един подарък от мен. – И й подадох прашната черна кутия с видеозаписа, която бях оставила върху касетофона.

А на прикаченото с лепенка върху кутията картонче пишеше: НА ЕМА. ОТ ТАТИ.

– Какво? – Очите й моментално добиха размерите на капаци за улични шахти. – Ама ти нали каза, че всичко е изгоряло в оня пожар, когато съм била тригодишна? И записи. И снимки.

– Баща ти остави тази касета в банков трезор, преди да влезе за последен път в болницата – отвърнах. – И като знам, че умираш да разбереш кой е баща ти, много пъти ми идваше да ти я дам. Но Кевин държеше да ти я връча едва на този ти рожден ден. Затова реших, че ще е най-добре да се съобразя с желанието му.

Тръгнах да излизам от стаята.

– А, не, мамо. Къде ще ходиш? Настоявам да останеш и да я изгледаме заедно.

Завъртях глава и й подадох дистанционното. Погалих я по бузката.

– Това си е нещо лично между теб и татко ти.

„Здравей, Ем. Аз съм твоят татко – чух на излизане плътен задушевен глас с ирландски акцент. – Фактът, че гледаш този запис, означава, че вече си голямо момиче. Честит шестнайсети рожден ден, Ема.“

Докато затварях вратата, хвърлих бърз поглед зад себе си. От екрана се усмихваше Ейдан Бек – актьорът, когото бях наела и записах с една стара видеокамера в „Хъдсън“ през обедната си почивка.

„Искам да ти разкажа някои неща за себе си и за живота ми, Ема – продължаваше той с напевния си акцент. – И най-вече да ти кажа, че те обичам.“

ЗАБИХ ПРАВО В ПРОСТОРНИЯ КИЛЕР в дъното на коридора, славещ се под наименованието „домашен манхатънски кабинет“, и прекарах през шредера сценария, с чиято помощ трябваше да

измамя дъщеря си. Пусках конфетите през пръстите си, а в другата стая Ема изхлипа и аз въздъхнах облекчено.

Това, че плаче, никак не ме учудваше. Ейдан Бек се беше справил безупречно със сценария. И най-вече с акцента. Запознах се с този млад, още несполучил да стигне до Бродуей актьор предната седмица пред управлението на Гилдията на киноактьорите и още при първата ни среща го наех.

Сега, като слушах как дъщеря ми плаче в съседната стая, една част от мен си даваше сметка колко жестоко постъпвам. Адски гадно е да си „мила мамо“ от поколението X. Но и това нямаше никакво значение. Важното бе Ема да води хубав, нормален живот. На всяка цена.

Замисълът зад цялата заблуда не беше никак прост. Но след като само преди седмица забелязах на домашния ни компютър, че Ема е търсила в „Гугъл“ „Кевин Блум“, ми стана ясно, че ще трябва да измисля някаква непробиваема легенда, и то – начаса.

Предполагаше се Кевин Блум да е идиличният любещ баща на Ема, починал от рак, когато тя е била още на две години. Бях й разправила, че Кевин е бил романтичен ирландец, шофьор на такси и бъдещ драматург, с когото съм се запознала при първото ми идване в Ню Йорк. Човек без никакви близки, чиито дири са изчезнали завинаги в станалия година по-късно пожар.

Естествено, на този свят не бе имало никакъв Кевин Блум. Макар че много пъти ми се е искало да не е така. Никак нямаше да е зле в трескавия ми живот да бе фигурирал и един романтичен ирландски драматург.

Всъщност то и Нина Блум нямаше.

И себе си бях измислила.

За което си имах причини. И то сериозни.

Но нямаше как да разкрия на Ема, че преди близо две десетилетия и на хиляда и шестстотин километра южно от тук ми се бяха струпали неприятности. И то – от най-лошите. От онези, след които цял живот гледаш името ти да не фигурира в телефонния указател и не спиращ да се озърташ зад гърба си.

Всичко се започна не кога да е, а през пролетната ваканция. Може да се каже, че през пролетта на 1992 г. в Кий Уест, във Флорида, едно глупаво момиче подивя.

И си остана диво.

Глупавото момиче бях аз.

И се казвах Дженийн.

Колчем се сетя за всичко онова, което стана тогава, първо в главата ми изниква този израз – глупаво клише от началото на 80-те години.

Тъкмо това беше първата фраза, която чухме при пристигането ни в Кий Уест, където се канехме да прекараме последната пролетна ваканция от следването ни. Още се регистрирахме в хотела, когато през фойето прехвърча някакъв много космат и още по-пиян мъж на средна възраст, вирвода, по плувни очила и оранжев бански „Спийдо“, и изкрещя неистово:

„Купонясвай до скапване!“.

От този откачен случаен миг викът му се превърна в мантрата на цялата ни ваканция – в девиз и предизвикателство помежду ни. Дотолкова, че гаджето ми по някое време най-сериозно предложи всеки от нас да си направи татус с надписа „Купонясвай до скапване!“.

Понеже го възприехме като смешка.

А то се оказа предсказание.

И наистина се сбъдна.

Първо купонясвахме.

После един от нас се скапа.

Това стана през последния ни ден там. Както и всички дотогавашни следобеди, прекарвахме и последния в замаян махмурлук, предъвквайки хамбургери под един от чадърите на плажния бар пред хотела ни.

Под масата гаджето ми Алекс бе обгърнало с босия си крак моя, а пръстите на ръката му си играеха с възела на горницето на жълтия ми бански. По високоговорителите на бара се носеше тихичко класическото изпълнение на „Touch and Go“ на бандата „Карс“, а интересът ни бе привлечен от застаряващ рокер в черно кожено елече със сплетена посивяла коса, който хвърляше топка на кучето си пред окъпаната от слънцето тераса на заведението. И се смеехме всеки път щом колито с червена кърпа около шията удряше с чело мократа топка за тенис, преди да се шльоупне по корем в плитките сини води.

А докато запъхтяното и мокро до кости коли изплуваше на брега, от силния морски бриз окачените над бара чаши задрънчаха като вятърни камбанки. Въздъгнах при звука на неочакваната им мелодия и изпаднах в някаква продължителна, завладяваща ваканционна нирвана. В един звънлив миг всичко наоколо – и прохладата под чадъра с реклама на „Йегермайстер“, и почти пулсиращият бял морски пясък, и синьозелените води на Мексиканския залив – придоби по-контрастен, по-ярък, по-ослепителен вид.

Та когато Алекс пхна длан в моята, през ума ми преминаха всички онези прекрасни спомени от влюбването ни още в първи курс. Първата плаха размяна на погледи през пещероподобната аудитория по геология. Първата му боязлива покана да излезем заедно. Първата ни целувка.

И както му стисках леко ръката, си помислих какъв късмет сме имали, че сме се открили взаимно, колко ни е хубаво да сме заедно и какво светло бъдеще ни чака.

И точно тогава се случи.

Началото на края на моя живот.

Жилавата австралийска сервитьорка Маги, която разчистваше масата ни, се усмихна и вдигна вежда. После съвсем нехайно зададе въпроса, който щеше да се окаже най-важният в живота ми, изискващ единствено отговор с „да“ или „не“.

– Вие, пъстроцветната тайфа, ще желаете ли още нещо? – попита с неописуемия си австралийски акцент.

Алекс, който се беше проснал едва ли не до легнало положение върху пластмасовия си шезлонг, внезапно се изправи, а лицето му се озари от широка, необичайно заразителна усмивка. Беше средно на ръст, слабо, мургаво, почти крехко момче, чийто външен вид ни най-малко не издаваше, че е основният кикър на „Гейтърс“ – футболния тим на Флорида Юнивърсити, един от водещите в САЩ.

Подскочих и аз в мига, в който си дадох сметка, че виждам същата онази леко вманиачена, възпламеняваща усмивка, която изгряваше на лицето му, преди да излезе на терена да отбележи гол от четирийсет и пет метра пред седемдесет хиляди души публика.

Или преди да ни вкара в някое кръчмарско сбиване.

До този момент ваканцията ни отговаряше напълно на обещаното в брошурата на туристическата агенция, озаглавена „Пет дни, четири нощи в Кий Уест!“. Никакво учене. Никакви правила. Само плаж, студена бира, плажно масло, силна музика и още по-силен смях с приятели. Успяхме някак си да оцелеем заедно след четири дни купонясване нонстоп.

Ооо! Какво ли е намислил пък сега? – мина ми през ум.

А Алекс изгледа останалите четирима около масата бавно, един по един, и чак тогава хвърли ръкавицата.

– Тъй като днес е последният ни пълен ден тук, какво ще кажете за мъничко десерт? Прияло ми се е желе. От онова, за което Бил Косби никога не споменава.